

Grădina de vară

sau

HAI SĂ-I BATEM

111/186

Personaje:

TUDORACHE

DRAGOMIR

BOSCHETARUL

PUPA

DORIA, soția lui Tudorache

BĂRBATUL

TÎNĂRUL

HANDICAPATUL

VÎNZĂTORUL DE ZIARE

CHELNER 1

CHELNER 2

CHELNER 3

POLIȚISTUL

BUCĂTĂREASA ȘEFĂ

ACORDEONISTUL

MANIFESTANȚI, FIGURANȚI

....

....

O grădină de vară. Mese și scaune cochete. Aranjate cu gust. Fețe de masă viu colorate. Vaze cu flori. Cîte o lumînare pe fiecare masă. Lumînările nu ard. Ne aflăm în toiul zilei. Boscheți tăiați în diferite forme geometrice. O grădină de vară care te îmbie să iei loc la masă. O primă impresie extrem de plăcută. În dreapta, o cabină telefonică. În partea opusă, dar spre fundul scenei, un mic podium. Pe podium se află Bucătăreasa șefă și Acordeonistul. Bucătăreasa șefă e grasă și îmbrăcată cu un halat de-un alb impecabil. E un local care se respectă! Halatul are două buzunare mari pline cu semințe de dovleac. Bucătăreasa șefă cîntă lacrimogen, cu o voce răgușită, caraghios duioasă. Este acompaniată de Acordeonist, un individ deșirat, supt la față, fără vîrstă. Cînd firul melodic îl preia Acordeonistul, Bucătăreasa șefă mînîncă semințe, scuipînd cojile într-o pungă din plastic. Nu sînt obligatorii versurile de față. Regizorul poate găsi altele, la fel de penibile dar gata puse pe muzică...

....

BUCĂTĂREASA ȘEFĂ: Inima mea e-o porumbiță

Rănită de a ta guriță

Ea plînge tare și suspină

Și numai tu, tu ești de vinăăăă

ACORDEONISTUL: Măi, măi... așa, șefol! Bagă tare!

Chelnerii aplaudă. Bucătăreasa șefă, apatică dar tristă, ronțăie semințe. Uneori va cînta fără cuvinte, lălăind cu patos. Din suflet.

Apar Tudorache și Dragomir

TUDORACHE: Pe aici trebuie să fie. Am citit reclama într-un ziar, chiar zilele trecute.

....

DRAGOMIR: Două locuri de-am găsi...

TUDORACHE: Tu ai fi multumit... Pe-o asemenea zăpușeală, nici mie nu mi-ar trebui mai mult decît două locuri și beri reci, de la gheață.

DRAGOMIR (*candid*): Căldura e suportabilă.

TUDORACHE: Suportabilă, pe dracu! Dragomire, ești neschimbat! Pe tine nimic nu te deranjează, nu te revoltă.

DRAGOMIR: Mă faci să zîmbesc...

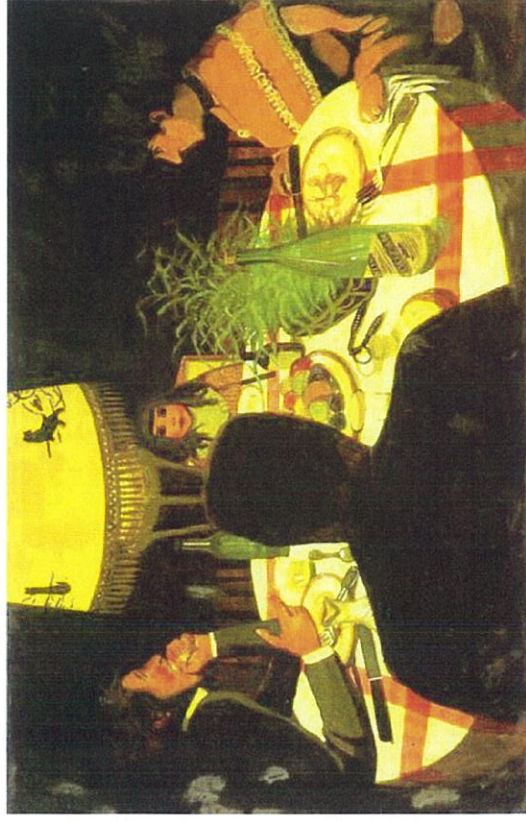
TUDORACHE: Zîmbește... Zîmbetele fac bine la sănătate.

DRAGOMIR: Rîsul...

TUDORACHE: Uite și grădina.

DRAGOMIR: Încîntătoare.

TUDORACHE: Suspect.

DRAGOMIR: Ce-i suspect?

TUDORACHE: Nici un client la ora asta?

DRAGOMIR: Muncesc...

TUDORACHE: Pe mă-sa. Te pomenești că au zi liberă.

DRAGOMIR: Acolo văd niște chelneri.

TUDORACHE: Ai dreptate. Iar pe scenuța aia... o cîntăreață. Mamă, grasă mai e!

DRAGOMIR: Și albă.

TUDORACHE: Personalul serbează ziua de naștere a vreunui coleg... Adio, bere rece. O mai fi vreun local prin apropiere?

....

DRAGOMIR: Dacă ar serba, cum zici, Tudorache, ar fi fost ușa închisă.

TUDORACHE: Logic, la naiba.

Se opresc, nehotărîți, în mijlocul localului.

BUCĂTĂRESA ȘEFĂ: De cîte ori eu te-am visat
lubitul meu care-ai plecat
Sînt o zambilă din grădină
Ce după ochii tăi suspină

ACORDEONISTUL: Măi, măi... E bine, șefo!

Chelnerii aplaudă cu entuziasm. Dragomir e cât pe ce să aplaude și el. Se răzgîndește.

TUDORACHE: Țăla cu acordeonul e de-al tău.

DRAGOMIR: Adică...?

TUDORACHE: Zice că e bine...

DRAGOMIR: Să ne așezăm

TUDORACHE: Poate, totuși, e închis...

DRAGOMIR: Mă duc să întreb. (*se apropie de masa chelnerilor*) Bună ziua... aș dori să întreb, dacă se poate, aveți cumva închis?

CHELNER 1 (*mormăie, fără a-l privi*): Nu-i închis.

CHELNER 2: Din moment ce-ai putut intra...

CHELNER 3: O întrebare fără rost...

DRAGOMIR: Mulțumesc. (*se întoarce*) Tudorache, avem noroc. E deschis.

TUDORACHE: O adevărată baftă pe capul nostru

DRAGOMIR: Ocupăm masa asta, da?

....

TUDORACHE: Da. Sînt flori... și o lumînare! În plină zi cu soare. Hi-hi. E... excitantă o lumînare neaprinsă, așa, înfiptă-n mijlocul mesei...

DRAGOMIR: Nu m-am gîndit.

TUDORACHE (*lovește cu palma în masă*): Știu care-i explicația. Țștia nu au bere, de aia lipsesc clienții.

DRAGOMIR: Mă duc să întreb.

TUDORACHE: Ai căpiat?! Vin ei, e obligația lor, fir-aș...

DRAGOMIR: Dacă nu au bere, se deranjează degeaba...

....

TUDORACHE: Dragomire, ne cunoaștem din studenție dar... tu îți bați joc de mine? Cum, adică, se deranjează? Nu asta-i meseria lor? Poate vreau să beau un vin... un coniac... Pe o asemenea căldură, coniacul m-ar țîmpi.

DRAGOMIR: Nu are rost să ne enervăm cu... probleme minore...

TUDORACHE: Ignorîndu-le pe cele minore, le ignorăm și pe cele majore. Sînt un gînditor...

DRAGOMIR: Mă duc...

TUDORACHE: Du-te, Dragomire, doar tu ești în stare de asemenea gesturi...

Dragomir se apropie de masa chelnerilor. Tudorache își consultă, ușor nelișițit, ceasul.

DRAGOMIR: Aveți bere?

CHELENER 1 (*fără să-l privească*): Avem.

DRAGOMIR: E rece?

CHELENER 2 (*la fel*): La gheață.

DRAGOMIR: Am dori și noi două beri...

CHELENER 3 (*întinzându-i un deschizător de capace*): Sînt lîngă boscheți. Și spune-i colegului să nu mai lovească cu pumnul în masă.

DRAGOMIR: Mulțumesc. (*se întoarce la masă și rămîne în picioare, zîbind amuzat*) Au bere rece, la gheață.

TUDORACHE: Minunat! Ce-a mai bună veste din ultimii ani. Ce naiba stai în picioare?

DRAGOMIR: Sînt acolo, lîngă boscheți...

....

TUDORACHE: Ce?

DRAGOMIR: Sticlele cu bere...

TUDORACHE: Și?

DRAGOMIR: Mă duc după ele... Uite și deschizătorul...

TUDORACHE (*explodează, vrea să lovească în tăblia mesei, Dragomir nu-l lasă*): Asta-i culmea nesimțirii! Ce sîntem noi, cîrpe? Am să le spun vreo două...

DRAGOMIR: Stai jos și calmează-te, Tudorache. Am venit aici să povestim... după atîția ani... să ne simțim bine... De aia m-ai sunat, nu?

TUDORACHE: Da, dar...

DRAGOMIR: E plăcut... e liniște...

TUDORACHE: Pe dracu! Grasa aia cîntă într-una.

DRAGOMIR: E bucătăreasă

TUDORACHE: Precis, bucătăreasa șefă!

DRAGOMIR: Situația e amuzantă. Mă simt, iarăși, student...

....

Petru Cimpoeșu

Temă pentru acasă:

Descrieți o întâmplare deosebită din viața voastră

RĂSPUNS:

O întâmplare deosebită din viața mea s-a produs în ziua de 12 mai la ora opt seara. Eu și cu tata ne uitam la televizor, iar mama se chinuia cu niște prăjituri la bucătărie, când deodată s-a stins lumina. Fiind obișnuiți, am rămas pe locurile noastre, fără să ne alarmăm. După un timp, am început să vedem câte puțin prin întuneric. Tata a pornit să caute o lumânare spunând că ăștia de la electricitate ar trebui împușcați. În acel moment s-a auzit din bucătărie țipătul îngrozit al mamei. Nu i-am acordat importanță prea mare, crezând că ținuse prea mult timp vreun chibrit aprins în mână și se fripsese.

- Dar ce naiba te-a apucat, de zbieri așa ? a dojenit-o binevoitor tata, pe care țipătul neașteptat al mamei îl speriasse, cred, un pic.

În loc să-i răspundă, mama a mai țipat o dată, după care s-a auzit o bușitură moale. Leșinase. Tata s-a împiedicat de ea la intrarea în bucătărie. M-a chemat s-o ridicăm.

- S-a îngărășat ca o scroafă, murmură în timp ce ne străduiam s-o tîrîm în sufragerie. Ia vezi, unde este oțetul !

În timp ce eu căutam pe bîjbîite un chibrit, el spuse că asta ne trebuia nouă pe întunericul acela, să leșine cineva. Apoi am găsit sticla cu oțet, dar între timp mama se trezise singură. Era obișnuită, a mai leșinat de două ori luna trecută. De asemenea, a mai leșinat și astă-vară, când ne-am întors de la ștrand și am văzut că butelia de aragaz nu mai era. Încolo, toate lucrurile erau la locurile lor. Atunci tata și-a amintit că dimineață plecase cu ea s-o schimbe. Fiindcă era coadă mare și mașina cu butelii nu mai sosea, și-a lăsat loc la rînd și s-a dus să cumpere bere. Aici era de asemenea o coadă mare, mai mare decît la butelii, dar a reușit să cumpere. A adus berea acasă și am plecat la ștrand. De butelie ne-am amintit abia seara, când ne-am întors. Atunci mama a făcut o criză și a leșinat. De la primărie n-au vrut să ne dea alta, zicînd că probabil am vîndut-o și facem pe nebunii, așa că a trebuit ca tata să dea cinci mii unui șmecher care făcuse el ce făcuse și se mutase într-un bloc cu gaze.

- Mi-a mișcat ceva pe picior, spuse mama cînd își reveni.

Tremura toată și transpirase de curgea apa pe ea. Am fost nevoiți să o credem.

- Ce să miște, ți s-a năzărit, o încurajă tata.
- Ba nu, dragă, s-a suit pe laba piciorului, uite aici...De două ori !
- Ei, na ! Și pentru asta trebuia să leșini ? îi reproșă tata destul de împăciuitor, dar mama nu înțelese.
- D-apoi cum, să leșin când vrei tu, nu ? Ia te uită ce neobrăzat poți să fii ! se miră.
- Ce neobrăzat, ți-am stins eu lumina ?
- Dacă ai fi un bărbat adevărat, i-ai face ceva să nu se mai stingă...
- Ei bravo, știi că ești inteligentă ? ripostă la rîndul său tata. Vrei lumină când tot cartierul stă pe întuneric.

S-au mai certat un timp, pînă cînd au simțit miros de ars venind dinspre bucătărie. Atunci mama a sărit din fotoliu și s-a repezit într-acolo văicărindu-se că i s-a ars checul. Noi doi am rămas pe întuneric. Lumînarea o luase ea. Tata îmi explică de ce n-ar putea face el lumină cînd se întrerupe. Totuși, peste vreo jumătate de oră, cînd am avut iarăși curent electric, reîncepu să-i blesteme pe ăia de la electricitate pe motiv că din pricina lor pierduse teleenciclopedia.

A doua zi lucrurile s-au petrecut aproape la fel, dar pe lumină. Ne uitam la desene animate. Cele cu șoricei sunt cele mai grozave. Rîdem amîndoi de ne prăpădim ori de cîte ori șoriceii reușesc să-și păcălească dușmanii. La fiecare ispravă nouă a lui Tom sau a lui Mickey Mouse, tata îmi dă cîte un ghiont, ca să mă prind și eu de poantă.

Mickey Mouse juca în „Croitorașul cel isteț”. Tocmai pornise în căutarea Uriașului. Apariția acestuia a fost însoțită de un răcnet puternic, ca de elefant. Era mama. Văzînd că țipase degeaba și că nici unul nu ne ducem să vedem ce a pățit, veni și leșină drept în pragul sufrageriei. Nici eu și nici tata nu ne-am ridicat din fotolii. Mickey intrase în gura Uriașului și așteptam nerăbdători să facă ceva și să iasă. Deocamdată nu reușea, se agățase de omușorul din fundul gurii și atîrna acolo, în timp ce apa băută de Uriaș curgea ca o cascadă pe dedesubt. Mama a zăcut lată în prag pînă cînd Mickey a reușit să iasă și a început să-l alerge pe Uriaș, să-l înțepe cu foarfecele în vîrfurile nasului și să-i coase mîinile. Cînd am văzut Uriașul legat fedeleș și trîntit la pămînt, ne-am amintit de ea. Mai întîi și-a amintit tata:

- Ia vezi, mă, ce e cu mă-ta, iar a leșinat ?
- Cred că da, zisei.
- E culmea ! Femeia asta e în stare să-mi strice tot uichendul ! zise el. Cînd să o ridicăm, n-a mai fost nevoie, s-a ridicat singură.

- Mulțumesc, ne-a spus, am vrut numai să văd la cine țineți mai mult, la mine, care vă spăl și vă dau de mâncare, sau la blestematul ăla de televizor ?... - și se porni pe bocit.

De câte ori plînge, mama spune că n-a avut parte de afecțiune în viața asta. Cred că are dreptate, uneori prea o neglijăm.

- Dar ce vrei, dragă, n-am și eu voie, măcar duminica, să mă cultiv un pic ? se justifică tata.

- Cultivă-te, dragă, ți-am zis eu să nu te cultivi ? Cultivă-te și pe mine lasă-mă să mor...

- Ei, na-ți-o bună ! Doar n-oi sta la fundul tău să te păzesc fiindcă leșini de la orice.

- De la orice ? Asta numești tu orice ?

- Dar ce-a fost ? întrebai eu pentru a scurta cearta.

- Ce-a fost ? Mama ne lăsă cîteva momente să ghicim, apoi exclamă: un ȘOARECE, asta a fost !

- Ei na, ți-am spus eu, un șoricel, zise tata dezamăgit.

- Nu un șoricel, un ȘOARECE ! îl contrazise mama.

- De unde șoarece tocmai la etajul doi ? nu crezu el.

- Păi, de unde ? se miră și ea. Vezi că nu știi nici tu ? Și atunci, cum să nu leșini ? A țișnit dintr-o oală și mi-a trecut printre picioare taman cînd am deschis ușa la cămară.

- O fi fost Mickey Mouse, îmi dădui eu cu părerea.

- Ia să taci tu, obraznicătură ! se repezi mama și vru să-mi tragă o palmă, dar se răzgîndi. Nu prea mă bate, fiindcă am un plîns cu sughițuri, care o sperie. Eu nu observ nimic deosebit, dar ea spune că icnesc atît de amarnic încît zici că-s gata să mă înec sau să vomit. Bineînțeles, nu o fac intenționat. Așa e plînsul meu.

Mai tîrziu, tatei i-a părut rău pentru toată cearta asta. Mama făcuse chec și m-a chemat numai pe mine să-mi dea. El a luat „Convorbiri literare” și se prefăcea că citește. Are o mulțime de reviste, s-a abonat, deși mama îl descurajează spunînd că unui prost deșteptăciunea nu i-ar folosi la nimic. El îi răspunde că poezia te face mai bun, te înobilează. A aflat o mulțime de cuvinte ciudate, pe care i le spune uneori mamei, cînd se ceartă. Atunci ea face ochii mari, vrea să mai spună ceva, dar nu știe ce și tace. E clar că și pe ea o intimidează. Cuvîntul e o armă eficace, uneori. Tata se duce cu revista la vecinul de palier, care e profesor și i le explică. Noi așteptăm cu emoție să se întoarcă. Știți ce înseamnă Exhaustiv ? ne întreabă cînd revine. Adică epuizat.